

stemning, når man ser, at ordningen med en fælles valuta fungerer i de andre EU-lande.

Man kan betragte euroen som et stort fælles-europæisk forsikringsselskab. Når landene i EU er villige til at hjælpes ad, vil det være en dårlig forretning at spekulere mod den europæiske valuta. Samtidig lettes samhandelen for virksomhederne, når der ikke er svingende valutakurser. Det er afgørende at vide, at pengene er det samme værd, som da handelen blev indgået, når pengene for varerne senere skal betales. Det er ikke mindst en fordel for et lille land som Danmark, der har et lille hjemmemarked, og hvor eksporten spiller en stor rolle.

Desuden er eurosamarbejdet en garanti for, at et land ikke devaluerer på bekostning af de andre lande, hvilket jo i bund og grund er en solidarisk ting at foretage sig i forhold til de øvrige lande, fordi den lavere valutakursværdi jo netop har til hensigt at gøre det dyrere at importere fra andre lande og billigere at eksportere.

Danmark vil naturligvis knytte sin økonomiske politik tæt til den nye fælles valuta, euroen, ligesom vi nu er tæt knyttet til den tyske D-mark, men den merrente, som vi i øjeblikket har i forhold til den tyske rente, vil vi fortsat have over for euroen, fordi vi ikke er med i ØMU's tredje fase. Den højere rente er jo en risikopræmie, fordi de øvrige lande ikke kan vide sig hundrede procent sikre på, at Danmark ikke pludselig devaluerer den danske krone. Lige meget hvor god den danske økonomi er, vil der altså altid skulle betales en merrente, så længe vi ikke er med i euroen. Det er en pris, som især virksomhederne må betale.

Selvfølgelig vil denne merrente være beskednen, når blot Danmark fortsat lever op til den planlagte økonomiske politik, der til fulde opfylder kravene til at deltage i euroen, og den fastkurspolitik, som Danmark har ført siden 1982, står CD naturligvis til fulde bag.

Hvis modstanderne af ØMU's tredje fase og indførelsen af euroen vil gøre det til et spørgsmål om national suverænitet/demokrati, vil CD blot gøre opmærksom på, at vi jo i øjeblikket ligger i skyggen af den tyske D-mark, og det er nødvendigt, hvis vi vil sikre økonomisk stabilitet og vækst.

I det såkaldte Euro-X-Råd, hvor Danmark altså ikke deltager, har hvert land én stemme. Den, der bliver sorteper her, er altså Tyskland. Tyskland kan så have nogle politiske begrundelser for at binde sig til de øvrige europæiske

lande, men hvis ikke Euro-X-Rådet dermed er mere demokratisk, så ved jeg ikke.

Derfor synes vi i CD, at det er brandærgeligt, at Danmark, som er et af de lande, der ville være bedst rustet til at deltage i ØMU's tredje fase, vælger at stå udenfor, og derfor kan CD naturligvis ikke støtte Enhedslistens forslag til vedtagelse.

Elisabeth Arnold (RV):

Det har undret mig lidt, at forskellige ordførere har holdt nogle brandtaler for og imod Danmarks deltagelse i euroen. Jeg troede, det var noget, vi var færdige med at debattere – i hvert fald i lange tider.

Vi har haft to folkeafstemninger, hvoraf den ene handlede om Edinburghafgørelsen, og et af de forbehold, der blev vedtaget med Edinburghafgørelsen, var jo netop, at Danmark ikke deltager i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase. Det kan der ikke ændres på; Danmark har et forbehold, og derfor skal Danmark ikke deltage. Vi er ikke med i den tredje fase; kun en folkeafstemning kan ændre dette, og den folkeafstemning er ikke den, der finder sted den 28. maj 1998.

Hvis man gerne vil ud af EU, skal man selvfølgelig stemme nej den 28. maj, men afstemningens resultat den 28. maj ændrer intet på det forhold, at Danmark faktisk ikke skal være med i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase. Det skal der en anden debat til på et andet tidspunkt og så eventuelt en folkeafstemning efterfølgende.

Det faktum, at 11 EU-lande er med i tredje fase, skal vi selvfølgelig forholde os til, og det er det, der er det interessante i denne debat, nemlig: Hvordan sikrer vi os, at vi får at vide, kan følge med i, hvad de øvrige lande vedtager, sådan at vi kan indrette vores politik efter det? Vi er som sagt ikke med, og derfor er vi ikke med til at tage de beslutninger, der tages hverken i direktion eller i bestyrelse i Den Europæiske Centralbank.

Danmark har en klar interesse i at følge de beslutninger, eurolandene tager på området. De udgør som sagt en meget stor del af vores samhandelspartnere, og jeg vil derfor sige, at konstruktionen omkring den europæiske kontrol af Centralbanken med det generelle råd, som Danmark er medlem af, fordi vi er et EU-land, synes jeg er en udmærket konstruktion. Den giver os en fornemmelse for og en føling med, hvad de andre lande diskuterer, og hvad de